

Anatsanen omenez

Nik uste baino arretu handiago izan zuten hil honen 6an Azepeitian Anatsan zenaren alde ospatu zen omendialdiak. Iragan arazoan joan zitzaigun oso gazte Leopoldo Etxeberria "Anatsan", gazte txar batek joa, eta inork ezere merzei bazuen azken urteotan eskualde kulturaren eta bere herriaren alde egindako lanegatik, hura zen bat. Donostiako Aurrezki Kutxaren eskutik joan zen omendialdi eta herriko agintariak ez ezik probintziakoak ere bildu ziren Azepeitian, kultur elkartetik gorenetakoein batean eta Aita Jose Ramon Eguillon Loiolako bibliotekariari, Juan Ignazio Uria Euskalherriaren Adiskidearen Elkartearen Gipuzkoako Batzorde lehendakariari eta hitzori tokatu zitzaigun mintzaitza Enparan to-terreko aretoan.

Azken hamar urteotan Azepeitian kulturaz egin diren ekintzarik nagusienetan Anatsan izan zen eragilerik bizkorrena. Anolatzaile ahalmenetarako doain bereziak erakutsi zituen. Lanaren nekean zentuz gainez, herri eskolan, jendekari hermanean, irakurketan luze eta aspargatzen eta ekintzetan ikasia zen Leo Etxeberria, lagunartean "Anatsan" bezala ezagutzen gurena.

Dueta hamaika edo hamabi urte ezagutu nuen Anatsan. Euskal Alfabetatzeko ikastarotetan ari zen eta gizariek ekintzak inoiz berekin izan dituzten ikasgailuak sortu ziren, norbaitzuk hizkuntza gaietarik harat taldekerietan erori zirenean. Alfabetatze kampainak Euskaltzaindiaren babespean sortu ziren 1966ko urtarrian hartu zen erabaki batek. Rikardo Arregi zena izan zen lehen asmo eta plangintzen eragile eta Mikel Lasa ta hirurok proposatu genuen plangintza babestea eta aurrera eramatea (ikus

Euskera, XIII, 313), eta ez norbaitzuk Habe sortzean honiaz egin duten historian agertzen den bezala. Erakundeetan agiriak zerebategatik jasotzen dira. Eta ekintzaren zuzendaritza utzi nuen Euskaltzaindik idazkari izendatu nindutenean, Aingeru Irigaray jaunaren eskura pasatzeko. Hala ere, taldekeriz sortu ziren haserreak konpontzeko orduan parte hartu beharra izan nuen eta alderdi bietakoek entzuerakoan ezagutu nuen Anatsan. Ono go-goan dut zelako zentuztasun mintzatsen zen eta kontseiluak probetxugarri izan zitzaizkigun gauzak bideratzeko. Arrasaten bilera nagusi bat eratu genuen eta bi aldeetakoek entzun ondoren Barne Erregelak egiteko oinarriak jarri eta batzorde bat horiarako izendatu. Haren ondorenez, ikus Euskera, XVII, 218. orrialde. Erabaki härek Gipuzkoan etendura sortu zuela? Euskal alfabetatze lanez aparte beste zerbait ere egin nahi zutenek alde egin zuten; etzuten aldeko jurrakara beste ekintzen aurretik jarrikan balute. Eta gizonak jakin behar du erakunde bakoitzaren eginkizunak non mugatzen diren. Dena dela, lagunagiri izan nituen, une delikatu hartan, Anatsanen zentuzteko kontseiluak.

Gero, beste zenbait kultur asierren eratzaleen buruzagitzan ezagutu nuen eta elkarren arteko harremanak hurbilduz, maiz deitzen zidan gairen bat aztertze edo historiako peronajaren bat ezagutzeko iturri eske. Ökintzan hasi ta eskulanzeko ofiziotetik ikasteko ahaleginetan abiatuaz, jakin nahia, ase ezinezkoa zen. Euskal kulturari gure gurezi, gai hontaz autoidi-daktak bazi, ere, euskarak eskolarik izan etzuelako, batzontzat nekezagoak izan dira bide urratsak. Gainera, Anatsan, lan-

gile arazoez ere jabetu zen eta sindikatuetan ere bere ekintzen parte handi bat eskaini zuen. Bere inguruan ibili direnak esan ohi denez, zentuztasuna eta leialtasuna berakin izan omen zituen Leo Etxeberria. Gai hontaz, bere pentsabide eta jokabideak azalduz, hamaika aldi idatzi zuten Zeruiko Argian. Eta, bide beretik jarraituz, kooperatibagintzan ere lan asko egina zen, haltzari lanteri batean bereziki.

Azeptikio historia eta historiagileen azierterak izituen beste ekintzeteriko bat, Gurrutxagaren lanak jarraituz 1766ko Matxandada zer izan zen idatzi, Errandarrerren leinuaz ikertuz, eta abar. Euskaraz zein gaztelazko idazkera benderatu eta belau-naldi berrieri kulturintzarako gogoia erakutsiz. Azken bolaran Deia egunkariaren bidez aritu zen.

Hain hutseik hasitakoak, gurzaria badirudi ere, gaur, bere lan hauetan liburü bat merezi du.

Gainera, Urolaldea ikastolen lehendakari izan zuten eta hemen ere bere ekintzak, lorratz eredugarriak markatu zituan.

Edozein herrik, bere aurrera bidean, jakitunak haina zentuzdinak behar ditu, eta zentuztasunean adibide ederrik utzi digu Anatsanek. Bera ibili zen edo partaile izan zen toki guzietan herkieen elkartean bila ibili zen, ekintza eta ideia bateratzeala agertu zen. Naiz historia, ideia edo egungo egoeraz analisis egi-tzen zekien, eritziak bereganatu eta sintesia egiteko ahalmena zuen eta gizontasunezko doain herriek asko lagutzen zioten ekintzok baikor hartuz era bikainez lan egitera.

Maiz, ideen eta taldeen gaine-tik dagoen zerbait da gizontasuna eta zintzotasuna eskolako ikaske-tzen bidez baino disago norbere-

kiko gogetaz lortzen den hezikuntza, eta horietakoa genuen Anatsan, berrogei urte doi doi zituenean hila. Urte gutiren buruan notetasun izugarria lortuko zuen hain gazte joan ez balitz.

Herri bakoitzean holako gizon bat izango bagenu, erraz eta alai-tasunera erailkiko genuke Euskal Herri osoa; zoritzarrez edaneren eta indarkerian doaz gure herkie-bagintzan ere lan asko egina zen, haltzari lanteri batean bereziki.

Juan SAN MARTIN

El seis de febrero, con la asistencia de las autoridades locales y provinciales, representantes de entidades culturales y gran asistencia de público, en la Casatorre de Emparan (Azepeitia) se le tributó un merecido y emocionante homenaje póstumo a Leopoldo Etxeberria "Anatsan".

Anatsan, en muy pocos años, alcanzó un gran renombre y un gran prestigio en su vida profesional y en sus actividades culturales. Prestigio que se salía del marco estrictamente local y se extendía a todo el país. Paralelamente a sus actividades sindicales y cooperativas en la industria obrera del mueble, trabajó al frente de las campañas de alfabetización de adultos (para enseñar a leer y escribir en euskara) a quienes no tuvieron oportunidad de aprender en su edad escolar, al frente de la agrupación de ikastolas de la comarca y en las organizaciones de semanas culturales. Era un joven emprendedor y dinámico, de formación autodidáctica, que como lector infatigable y su extraordinaria capacidad de asimilación y de síntesis, alcanzó grandes conocimientos de historia y de

cultura general vasca.

El merecido homenaje organizado por la Caja Municipal de San Sebastián y la casa-torre, restaurada como museo y casa de cultura, también contribuyó a la celebración del merecido homenaje a Anatsan. Las autoridades de la convocatoria fueron Juan Antonio Gamiz, quien, con suficiente claridad, mostró el sentir de la colectividad para la organización del acto: "Sobre Leo Etxeberria escribí emocionalmente en nuestra prensa y se reflejó en nuestro corazón y en nuestra conciencia la raíz de su trágica desaparición el 18 de noviembre de 1955. Los vascos, parcos en conocimientos, no sabemos la valoración de nuestros actos, no sabemos los méritos, no sabemos los esfuerzos que nos costaron y que nos costarán. Los pueblos de otros pueblos y de nuestro corazón, en su justa medida, se sienten y padecen el dolor que nos causa el fuerte sentimiento que nos produce por un golpe de cultura que nos cuesta la muerte de Leopoldo Etxeberria, dicho; con la gran pena que sentimos por el dolor; con el contenido a duras penas del silencio dramático que sufre en sus entornos la palabra dicha o escrita auténtica, serenidad y paz, con los años, con la crispación que duece todo aquello que mentalmente es inexplicablemente

Y muchos, con la conciencia y esperanza. Todo ello se hizo tarde del primer sábado de febrero en la casa Emparan y en la próxima donde se celebró el alma de Leo Etxeberria

Donostiako ihauteriak

Larehun urte bete dira Garibai arrasatetarrak XVI. mendean ihauteria aipatu zuenteki, edo hobe esateko, "aragi uzte" edo arazutea (carneostendos). Otsailaren 19an gertatu zen orduan egun hori ospatzeak; berez, aste honetan betezen dituzte Garibai aipamenak hainbat urte eta ikusi dezagun ez da orainzuko ihauteria.

Hitz bi, eta bakoitzaren antzeko pila bat, dauke gure ahozko ohituretan jai egun horiei deituzeko finka-tuak; Bizkaiko euskalkia darabilen herrietan gehien erabilten dena Aratozte da; eta beste euskalkietan herrietan, ostera, Inauteri edo ihauteri da erabilten den hitza. Ararora da izatez bizkaitarrentzat darabilen hitz hori "aragi" ez ezik "okela" deitzen baitzego jateko denari. Berez, Azkue juanak etimologia hori proposatu arren, nik neuk neure zalantzak ditut Gipuzkoatik Aratozte hitza ez dote orotaren. Beste hitzaren etimologia, Inauteri edo ihauteriarena, Larrazmendik ematen digu "inakindü" (= burlar, injuriar) aditzetik datorrela esanaz. Hitz biak oso desberdinak dira esanahi aldetik eta Garizuma aurreko jatei dagozkien ikuspegi bi ematen dizkigute: bata, "aragi uzteak" kristautasunak sartu zuten penitentziatzeko giroa eta beste, edozer eta edonon "inakintze" herriak antolizan dituen jai, dantza, kanta, jantziak etibar.

Baina Donostiara etorritaz, hemengo ihauteriak aipatu behar ditugu gaur. Noiz hasi ziren historian eta noiz hasten dira urte barruan Donostiako ihauteriak? Nik esango nuke, beste toki askotan bezala, behandik ospatzen direla Donostiako ihau-

teriak, Garibai kronistak aipatu orduko seguraski. Baina dokumentuetan agertzen zaigun lehen aipamena 1814koa dugu, eta merezi du data honek irazkina.

Ihauteria estudiantu duen engrafo-foak, Caro Baroja tariean delarik, XVIII. gizaldiko azken urteetan eta XIX.eko lehenetan ihauterien burgesamendua gertatu zela diote, hau da: ordurarte herrikoiturren ineste-hodi bat zen ihauteriko jai eta nekaz-giroko jaiak. Baina garai hartan hasten dira hiritarrek dantza handiak, luxuzko kabalgotak, eta musika landuz hornitutako jaiak eratzen eta hirietan behintzat hiltzera doa jatortzeko ihauteria. Goyak bere marrazkietan eman zigun herri jaiak hiri giroko jaietara bihurtzen zaigu, Roberto eta Jorge Schumannek, Berlioz eta Paganinik musikatu zuten.

Aldaketa hori European zehar gertatzen den garaian, ematen zigun Donostiako ihauterien lehen aipamena. Baina 1814an, herriaren tristurak kenitzeko zezen bat askatuz orduko alkate jaunak eratu zuenean sokamuturra, herri giroko jaiak antolatu zuten noski. Burges giroko ihauteriek geroago etorriko dira Donostiako kaleetara, mendean erdirantz Sarriegi etabar doinuak asmatzen eta taldeak eratzen hasten direnean. 1814an orduko Txistulariak (Latiere oro zen?) Idiarena doinurekin alaitu hazuen ihauteria, gero Txararagak eta Musikak Bandak izango dira ihauteri burges bateri emango diotehak bizitasuna eta alaitasuna. Baina ez da berehala ahaztuko Idiarenaren giroa, elizaraingo sartuko baita: Jose Antonio Santestebanek berak musikaturako Meza batetan "El Incarnatus" Idiarena doinurekin egingo du.

Sarriegi dugu Donostian aldaketa- ren lekuo. 1865 inguruan sortu zuten musika banda bat eta doinu zahar batzu bilduz eta berriak asmatuz, finkatu zuten Donostiako ihauterian musika eremua. Hiriko ihauteriak sortuak dira. 1884an agertuko dira kaleetan berzin taldeak eta 1885an inuide taldeak. Oradutik hona ihauteriak hartu duen indarra itzela da eta nik baino hobeto ezagutzen dutuz donostiarrak.

Eta urte barruan, noiz hasten dira Donostiako ihauteriak? Iturenen, Zubietan, Luzaiden (bolanteak) Errege egunean hasten dira. Gipuzkoako Andoainen ere Errege eguna da ihauterian hasiera eguna. Oiarzunen Kandelaria da ihauteriatari hasiera ematen diona eta Trainetan eta Arabako Maeztan Santa Ageda. Bizkaiko Garaier Azkuek bildu zuten "Eguren (osiegun) zuri" kanta orain Santa Agedari koplak kantatzeko erabilten den doinu da. Beraz badago musika aldetik Aratozte eta Santa Agedaren arteko lotura. Beste toki batuetan San Anton, San Blas eta beste dira ihauterik edo Aratozteak hasterik finkaturik dagoen eguna. Baina Donostian aspalidarian daukagu ohiuraz egun berezi bat hautatua: San Sebastián eguna. Hiri giroko ihauterik dira izatez Tanborrodako jaiak eta Sarriegi Donostiako ihauterien inguruan bildu eta 1861.etik hasia argitara eman zituen doinuak dira Tanborradan erabilten diren musikak. Gai honi buruz xehetasun gehiago nahi duenak Donostiako Kantu Zabarrak liburua ikusi beha, azken orrialdeetan Raimundo Sarriegiren "El Carnaval de San Sebastián" agertzen baita.

José Antonio ARANA MARTIJA

Hace ya cuatrocientos años que el cronista Garibay fijó el día 19 de Febrero como día de Carnestolendas, lo que en los pueblos de dialecto vizcaino se traduce por Aratozte, o "aragi uzte" según Azkue, aunque, como vizcaino tengo mis dudas pues a la carne de comer no la llamamos así en Vizcaya sino "okela". Dos son los términos usados en el País Vasco para significar el Carnaval: ese vizcaino Aratozte y el vocablo Inauteri o Ihauteri que se utiliza en los demás dialectos.

Si seguimos a Larrazmendí algo tiene que ver ese Inauteri con el verbo "inakindü" que lo traduce por burlar o injuriar. El término vizcaino nos muestra una faceta del Carnaval, la cristiana de penitencia. El otro término tiene más relación con la tradición de unas fiestas que sirven como una espita de escape para las clases populares.

¿Cuándo comenzaron los Carnavales de San Sebastián? Aunque hay que suponer que, como en todos los demás pueblos, se vendrían celebrando antes que la mención de Garibay, lo cierto es que aparecen documentos en 1814 cuando el alcalde ordena que se suelte un novillo para la sokamuturra de ese año, con la pretensión de alegrar al vecindario sumido en la desesperanza por el reciente incendio. Ese Carnaval de San Sebastián es todavía de signo rural. No se ha producido todavía el cambio al Carnaval burgués que nació en toda Europa a fines del siglo XVIII o principios del XIX con la

organización de granadas y casacas cabalgatas y que ocurrió en San Sebastián el día de siglo, cuando aparece su charanga y movimiento de las cuadrillas de Caldereros en el día del Carnaval rural, con los pulares que pintan al var urbano, con los que interpretan Schumann. Berriak posible que mientres gares se conserva el var rural, sea San Valentín lugar del País Vasco del Carnaval urbano que deramos que en las cuadrillas de las fiestas, presión de una cultura donostiarra.

Respecto a la fiesta que se inicia el día de Reyes (Ituren, Irujo, Andoain) otros en el día por Candelaria, San Agueda, vizcaino San Garay, de siete años una melodía que hoy se llama Gordo que hoy se llama Gordo de las coplas. Pero en San Sebastián del Carnaval rural concreta: la fiesta de la Inauteri. El aspecto de que otra cosa que un día son precisamente en el mundo Sarriegi publicó a partir de "El Carnavales de San Sebastián".